

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερος ὁ χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΓΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δεκάρα.
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἶδ' ἀλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Ἑβδόμη Σεπτεμβρίου,
κι' ἀρχὴ βροχῶν καὶ κρύου.

Ὅγδόντα πέντε ἀριθμὸς
καὶ τῶν δασκάλων βρηχυθμός.

Λίγοι στίχοι,
ὅ,τι τύχει.

Ἀκόμη ἐξακολουθοῦν τινὲς μετακομίσεις
καὶ τέλος ἐγκαθίσταται καθεὶς ὅτ' αἱ ἰδιότατοι
καὶ κάνει κατὰ τὸ δοκοῦν πολλὰς μεταρρυθμίσεις
εἰς τὰ ὑπὸ Μανιᾶτῶν θραυσθέντα ἐπιπλά του.
Πλὴν ὁ Ρωμηὸς, μὴ συντηρῶν γραφεῖον ἰδικόν του,
δὲν ἔχει μετακομίσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐν τούτοις τὸν Σεπτέμβριον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
πάντοτε ἔκτι ἐκτακτὸν καὶ τακτικὸν συμβαίνει,
καὶ μὲς ὅτους δρόμους στέκονται βαρέλια ὅτ' ἀράδα,
ὡς Φινικιῶδες ξύλινοι καὶ παρατεταγμένοι.
Καὶ ἂν δὲν ἔμαθες ποτὲ βαρέλια νὰ πηδήσης,
δὲν ἔμπορὲς εἰς τὰς ὁδοὺς ποσῶς νὰ προχωρήσης.

Πρὸς τούτοις, ὡς ἐμάθομεν, κι' ὁ ὑπουργὸς ὁ Ρωμῆας
ἀφίκετο ταχύτατος ἀπὸ τῆς Μαλδαυίας,
κι' ἐκεῖθεν ἀπεκόμισε σοφὰς καὶ νέας γνώμας
περὶ πεζῶν καὶ ναυτικῶν καὶ πεζοναυμαχίας.
Ἐν τούτοις ὁ Χαρίλαος ἀκόμη ταξειδεύει
κι' εἰς τὰς Αὐλὰς ὑπὲρ ἡμῶν κι' ἐκεῖνος μεσιτεύει.

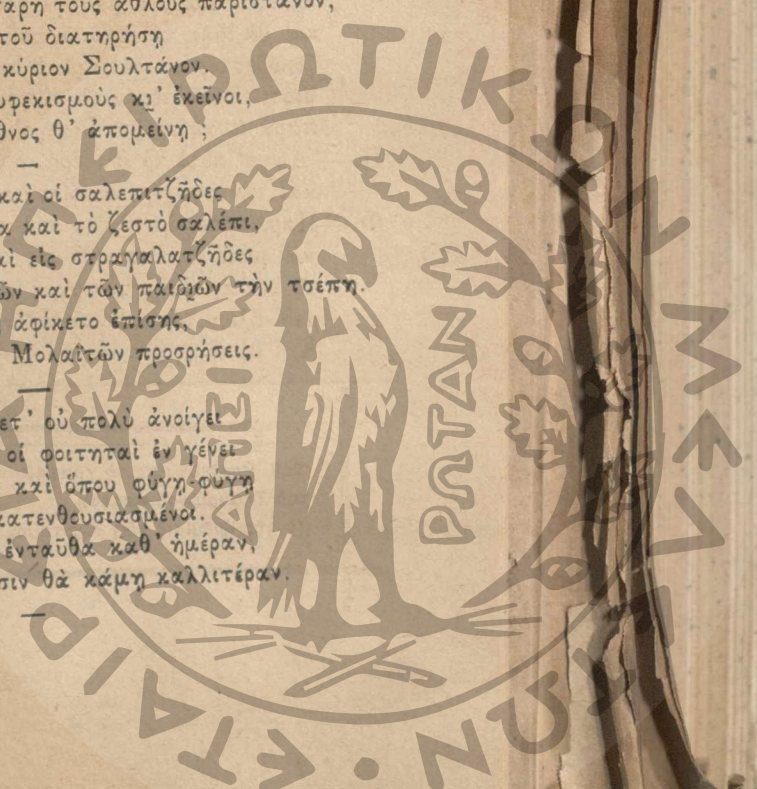
Ἀλλὰ καὶ τὰ Ὀλύμπια μετ' οὐ πολὺ κενοῦνται
καὶ φεύγουν οἱ Μπρουνέτῆδες κι' ἡ πρῖμικὴ τὰ πρυμνίζουν,
συνέρχονται τὰ θύματα καὶ τόσον συγκινοῦνται,
ὥστε νὰ φύγουν μετ' αὐτῶν κι' αὐτοὶ ἀποφασίζουν.
Καὶ ὁ δὲ Ἐρωτόκριτος καὶ συνδημότης Πλάκας
εἰς ἀκχύσεις προσκαλεῖ τοὺς ἐπιλοίπους βλάκας.

Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ περὶ τοῦ Φιλήρου,
ὁ κωμικός του θίασος εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
ἀπῆλθε — ὡς ἐμάθομεν — μετὰ χαρᾶς ἀπείρου
καὶ μὲ κενὸν θυλάκιον κατὰ τὴν Ἑσπερίαν.
Ἑλλεῖψι μὲν ἀκροατῶν, ἐλλεῖψι δὲ θυμάτων,
χωρὶς ἀψιδοῦς ἀναυλα ἐπῆγαν ὅτ' αὐτοὶ δουλεῖαν.

Ἀλλὰ τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ
τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Μπότσαρη τοὺς ἄθλους παριστάνον,
ὅπως ἀκμαῖον αἶσθημα παντοῦ διατηρήσῃ
καὶ ὅπως πετσοκόφωμε τὸν κύριον Σουλτάνον.
Διότι ὅταν δὲν τραβοῦν τουρκετισμοὺς κι' ἐκεῖνοι,
ὅποιος πατριωτισμὸς ὅτ' ἔθνος θ' ἀπομείνῃ;

Ἄλλ' ὅσονούπω ἔρχονται καὶ αἱ σαλεπιτζῆδες
μὲ τὰ βραστά των κάστανων καὶ τὸ ζεστὸ σαλέπι,
καὶ δὲ μεταμορφούμενοι καὶ εἰς στραταλατζῆδες
θ' ἀδειάζουν τῶν παραμανῶν καὶ τῶν παιδιῶν τὴν τσέπη.
Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος ἀφίκετο ἐπίσης,
κομίζων πρὸς τὸν Πρόεδρον Μολαῖτῶν προσρήσεις.

Πλὴν τὸ Πανεπιστήμιον μετ' οὐ πολὺ ἀνοίγει
κι' ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας των οἱ φοιτηταὶ ἐν γένει
μαζεύουν τὰ βρεμμένα των καὶ ὅπου φύγη-φύγη
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχονται κατενθουσιασμένοι.
Ἄλλ' ἐρχομένων φοιτητῶν ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν,
καὶ ὁ «Ρωμηὸς» μας πώλησιν θὰ κάμῃ καλλιτέραν.

Σουρής ο φουκαρᾶς
καὶ ὁ Μαυρομαρᾶς.

Κι' ἐγὼ μὲ φόβον κι' ἐντροπὴν
ἐμπρός εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν.

Μετά τοῦ φίλου Φασουλῆ τὰς τόσας παραστάσεις,
ἐκάλεσαν καὶ τὸν Σουρὴν νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.
Λοιπὸν κι' ἐγὼ ἀντιπροχθὲς μετὰ μεγάλου τρόμου
προσῆλθον 'στὸν Μαυρομαρᾶν, τὸν φύλακα τοῦ νόμου,
ἐνῷ καμπόσοι γνώριμοι καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
πρὸς τούτοις δὲ κι' ἀδέσποτοι ἐκ τῶν τριόδων σκύλοι,
μὲ ἡκολούθουν εὐθυμοὶ μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων,
κι' οἱ διαβάτῃ τρέμοντες περὶ ἐμοῦ ἡρώτων

Ἄποιοι ἀπροσδόκητος μὲ συνταράττει σάλος!
πέρσου μ' ἐξέτασε Σπινός, κι' ἐφέτος πάλιν ἄλλος,
διότι σώζει καὶ αὐτὸς τριχῶν ὀλίγα ἔχνη...
ὡς τώρα πάντα σὲ Σπινὸς ἡ τύχη μου μὲ ρίχνει.
Κι' ἐν μέσῳ τόσων μου δεινῶν, ἀγωνιῶν καὶ πόνων,
κι' εἰς ἐξετάσεις μυστικὰς πηγαίνω καθε χρόνον·
κι' ὡς ὁ Περιπλανώμενος ἐκεῖνος Ἰουδαῖος,
ὁ χαστουκίσας τὸν Χριστὸν ἀντίχριστος Ἑβραῖος,
ἤκουε πάντοτε φωνὴν ἀγρίαν «Περιπάτει»,
κι' ἐβάδιζε κι' ἐβάδιζε, χωρὶς νὰ κλείνῃ μάτι,
ἔτσι κι' ἐγὼ 'στοῦ βίου μου τὰς διαφόρους φάσεις
ἀκούω ἀπὸ πάνω μου «θὰ διδῇς ἐξετάσεις».

Πρὸς τὴν σοφὴν Ἐπιτροπὴν τὰ βήματά μου τρέπω,
κι' ἂν κι' ἔχω τὸ εὐτύχημα τὰ ζῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
γιά μιὰ στιγμή, δὲν ξέρω πῶς, ἐνόμισα πῶς βλέπω
τὴν Ἱερὴν Ἐξέτασιν καὶ τὸν Τουρκομαρᾶν.

Ὁ κύριος Μαυρομαρᾶς, ξερακιανὸς ὀλίγον,
μετὰ μεγάλης χάριτος τὸ στόμα του ἀνοίγων,
ὀλίγας τρίχας κάτωθεν ὀξείας μύτης φέρων,
καὶ οὔτε νέος ἔφηβος, ὅλλ' ὅμως οὔτε γέρον,
μὲ ὑπεδέχθη γελαστός καὶ μ' ὅλην του τὴν χάρη
μ' ἡρώτησε κρυφὰ κρυφὰ «εἶσαι παπᾶς γιὰ πλάμη»
Ὁ δὲ Λεβιδῆς, κάτισχος, ὡς νὰ μὴν ἔχῃ αἷμα,
μὲ ἀμφιβόλου χρώματος καὶ σημασίας βλέμμα,
μὲ χεῖλη κατακίτρινα καὶ μύτης ἴσιν κόψιν,
νέος καὶ γέρον ἐνταυτῷ μ' αὐστηροτάτην ὄψιν,
ὡς φίλος ἐπιστήθιος μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι,
κι' εὐθύς καφφὲ ἠθέλησε βερὺ νὰ μοῦ προσφέρει,
καὶ εἰς τοὺς τρόπους τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ὑπέκων,
μοῦ εἶπε χαιρετίσματα καὶ ἀπὸ τὸν Στεφάνον.

Ἦν δὲ καὶ Λάπας βουλευτὴς, παιδρὸς καὶ ξουρσιμένος,
παχὺς καὶ ροδοκόκκινος, πολὺ καλὰ θρεμμένος,
μὲ μύστακα κατάμαυρον, στιλπνὴν καὶ μαύρην κόμην,
καὶ λέγων ἄποτε κι' αὐτὸς τὴν ταπεινὴν του γνώμην.
Πλὴν μετὰ λύπης ἐμαθὼν ἀπὸ φλυαρίου στόμα,
ὅτι δὲν εἶναι γνήσιον τὸ μαῦρον τοῦτο χρῶμα,
πῶς βράφονται τοῦ μύστακος αἱ τρίχες καὶ τῆς κόμης
καθὼς κι' ἐκεῖνος βάφεται τῶν Ἀχαρνῶν ὁ κόμης.
Ἄλλ' εἰς αἰσχρὰς διαβολὰς ποτὲ δὲν δίδω πίστιν,
καὶ πρὸς τὸν Λάπαν ἔχουμεν ὑπόληψιν ἀρίστην.

Πλὴν νὰ! ἐμβραίνει ζωηρὸς καὶ μεθ' ὀρμῆς μεγάλῃς
μετὰ τῶν ἄλλων δικαστῶν καὶ ὁ Μαυρομιχάλης,
νέος κομψὸς κι' ἀκάματος ὡς τὰς καλὰς μελίσσας,
τὸν Εὐταξίαν ἄλλοτε δεινῶς ζυλοκοπήσας,
Εὐρώτας δὲ καλούμενος καὶ παρ' ἐθρῶν καὶ φίλων
καὶ τοὺς ἐθρῶν του πολεμῶν μὲ γνώσεις καὶ μὲ ζῆλον.

Ἐνα τραπέζι σκεπαστὸ ἀπάνω ἕως κάτω
ἦτο 'στὴ μέση μὲ χαρτὰ καὶ πίνακας γεμάτο,
ἐπάνω πολυέλαιος καὶ γύρω ἄσπρος τοίχος...
λοιπὸν εἰς ἓνα καθίσμα ἐκάθησα ἡσύχως,
ἐνῷ τὸ μπασιτόνι μου, καθὼς καὶ τὸ καπέλο,
κι' ἐνόμισα πῶς 'βρίσκομαι ἀντίκρου 'στὸν Σεμπτέλο.
Ἐξήγησα τὴν ἀδειαν ἂν πρέπη νὰ φουμάρω,
προβῶντας δὲ ὁ Πρόεδρος μοῦ ἔδωσε τσιγάρο.
(ὁρᾷ σὰς τὸ λέγομεν κρυφὰ κι' ἐν παρενθέσει
πῶς καὶ πακίτα μὲ καπνὸν εὐρίσκοντο 'στὴ μέση)
καὶ τὴν κουβέρτα 'στρώσαμε σὰν δὴ ἀρχαῖοι φίλοι,
ἐνῷ τοῦ γραμματέως τοῦ ἐπέτα τὸ κονδύλι.

Μ.—Ποῦ ἐγενήθητε λοιπὸν;
Σ.—Εἰς τὴν πετρώδη Σύρον,
τὴν χώραν τῶν Σκουλοῦδῶν καὶ τῶν πολλῶν ταλλήρων.
Μ.—Πόσων ἐτῶν;
Σ.—Τριάκοντα καὶ κάτι παραπάνω.
Μ.—Κι' ὅμως πολὺ νεώτερον ἐγὼ σὰς ἐκλαμβάνω.
Σ.—Ὅταν κανεὶς μ' ἐντάλματα τρώγῃ καλὰ καὶ πίνῃ,
ἐπὶ καπνὸν νεώτατος καὶ ἀνθηρὸς θὰ μείνῃ.
Μ.—Καὶ ποῖον τὸ ἐπαγγελμα;
Σ.—Ἐφημεριδογράφος.
Μ.—Αὐτὸ καὶ μόνον;
Σ.—Ἐκαμα καὶ Συμβολαιογράφος.
Μ.—Τι ἄλλο εἶθε;
Σ.—Παιητὴς ἐκ τῶν ἀδικημένων
κι' ἀπορριβὴς φιλόλογος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Μ.—Τηρέχετε ὑπαλλήλους ἐπὶ ὀλίγα ἔτη;
Σ.—Μόλις ἐνέτος, κύριε, μοῦ ἐδίδαν ρουσφέτι.
Μ.—Ἄλλ' ὅμως, ὅπως φαίνεται καλῶς ἐκ τῶν βιβλίων,
ἔλαβετε ποσὴν δραχμῶν περίπου τρισηλίων.
Σ.—Μπορεῖ κι' ἱκατομύρια νὰ λέγετε πῶς 'πῆρα,
καὶ εἴθε νὰ τὰ ἔπαιρνα, ἀλλὰ—κακῇ μου μοίρᾳ—
δὲν ἔλαβ' ἄλλο τίποτα, ἐκτός δραχμῶν χιλίων,
καθὼς ἀποδεικνύεται εἰς τὸ ἐμὸν βιβλίον.
Ἐν τούτοις, φίλε Πρόεδρε, φρονῶ καλὸν πῶς πρέπει
ὅσας χιλιάδες ἀπ' αὐταῖς δὲν ἔβαλα 'στὴν τσέπη
νὰ μοῦ τὰς δώσουν 'γρήγορα, εἰδ' ἄλλως θὰ φωνάξω
κι' αἰσῶς τὸ δημόσιον εἰς δικὴν θὰ ἐνάξω.
Μ.—Καὶ πόσας ὥρας ἀκριβῶς ἐργάζεσθε;
Σ.—Καμμίαν...

Ἐνῷ τοῦ Φιντικλῆ τὴν γραμματολογίαν.
Λεβ.—Νὰ! κι' ἓνας ἄνθρωπος σωστός ποῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν,
καὶ ἔχει θέματ' ἄρρητα, ψευτιάς καὶ παραμύθια).
Μ.—Καὶ ὁ Καζάκης δι' αὐτὸ ποτὲ δὲν εἶπε λέξι;
Σ.—Καμμιά φορὰ τὸν ἐβλέπα 'στὴ χάσι καὶ 'στὴ φέξι,
ὡς εἰς ἄλλην αἵθουσαν ἐγὼ θὰ ἐργαζόμην,
καὶ ὡς ἐκ τούτου, φαίνεται, μ' αὐτὸν δὲν συνηνώμην.
Μ.—Ἐβλέπατε τὸν κύριον Τρικούπην;
Σ.—Ἐφ' ἀμάξης
τὸν ἐβλέπα 'στὰς τελετὰς καὶ εἰς τὰς παρατάξεις.
Μ.—Καὶ δὲν τὸν ἐγνωρίσατε οὐδέποτε;

Βεβαίως.
Μόνον τὸν νῦν Πρωθυπουργὸν ἐγνώρισα τυχαίως
εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μικρᾶς θαρρῶ Ἐφημερίδος,
προτοῦ ἀκόμη ὁ σωτὴρ νὰ γίνῃ τῆς πατρίδος.
Ὁ κύριος Καμπούρογλους μ' ἐσύστησε σ' ἐκεῖνον,
καὶ ὁμιλήσαμε πολλὰ διὰ τὸ Βερολῖνον.
Μ.—'Στὸ τμήμα τῆς Ὑγιεινῆς ἐργάσθης;
Σ.—Ἀμφιβάλλω.
Μ.—'Στῆς Ἀσφαλείας;
Σ.—Πιθανόν...
Μ.—Δὲν ἐνθυμεῖσθε ἄλλο;
Σ.—'Στὸ τμήμα τῆς Στατιστικῆς μονάχα ἐργαζόμην,
γιατὶ αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, κι' ἐγὼ διεκρινόμην.
Μ.—Καὶ τί ἐγγράφετε λοιπὸν;
Σ.—Τῆς χήραις καὶ τῆς κόραις,
ἀνθρώπων, ζῶα, βουλευτᾶς...
Λεβ.—Ὡς τέμπορα! ὦ μόρες!
Μ.—Καὶ ὅταν ἦσθε 'στὸν σωρὸν καὶ σεῖς τῶν ὑπαλλήλων
ἐγγράφατε εἰς τὸν Ρωμῶν ἡ καὶ εἰς ἄλλο φύλλον;
Σ.—'Στὸν Ἀσμοδαῖον ἐγγράφα θαρρῶ καθ' ἑβδομάδα,
ποῦ τὸν Τρικούπην 'πείραζε μὲ τόσῃ ἐξυπνάδα.
Λεβ.—Αὐτὸς ὁ λόγος σας σ' ἐμᾶς ἐντύπωσι δὲν κάνει...
Μ.—Γιὰ τὸν Τρικούπην, κύριε, καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη
ἐν εἰς δὲν δίνουμε λεπτό...
Σ.—Ἄλλ' οὐτ' ἐγὼ ἐπίσης.
Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις;
Λεβ.—Ὀλίγον σκοτιζόμεθα περὶ ἐφημερίδος...
ἐμεῖς γιὰ τὰ συμφέροντα πονοῦμεν τῆς πατρίδος.
Σ.—Καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται, ἀγαπητέ μου Λάπα,
παχαίνετε καὶ γίνεσθε βαρβάτος σὰν τὸν Πάπα.
Μ.—Λοιπὸν ἐτελειώσαμεν κι' ἀφήσετέ μας τώρα,
καὶ πάλιν σὰς παρακαλῶ νάλθῃτε καμμιά ὥρα.
Σ.—Ὡ! εὐχαρίστως... μάλιστα μοῦ κάμνετε καὶ χάρι.
Μ.—Εὐχαριστοῦμεν...
Σ.—Χαίρετε...
Μ.—Εἶσαι παπᾶς γιὰ πλάμη;

Εἶπον αὐτὰ καὶ κάτωχρος ἐξῆλθεν τῆς αἵθουσας,
ἡ δὲ παρέα ἤρχισε εὐθύς νὰ μ' ἀνακρίνῃ,
κι' ἀνάμεσα τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης
ζήτη, ἐβόα ὁ Σουρὴς καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἐπέσα κατὰκοπος 'στὸ στρώμα,
καὶ πρὶν καλὰ νὰ σφαλίσθουν τὰ μάτια μου ἀκόμα,
ἐν ὄνειρον μ' ἐτρόμαξεν ἐκ τῶν φοικωδεστάτων,
ὅπου ἂν ἄλλοι τὸ ἴδον θὰ χασοῦν τὰ μαλλὰ τῶν.
Εὐρύθην 'στοῦ Συντάγματος ἐπάνω τὴν πλατεῖαν,
ἀλλὰ γιατί;... δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν.
'Εκεῖ λοιπὸν ἀνῆλθες καὶ τρέμων ἐστεκόμην,
συστρέφων τὴν ποιητικὴν κι' ἀκτενιστὸν μου κόμην,
πλησίον δὲ ὁ Κατσινδρὸς καὶ κάποιος ἀστυνόμος,
ἀντίκρου δὲ ὑψώοντο ἀγρία λαιμητόμος.

Ὁ Δεληγιάννης παρῆκε μὲ τοὺς Βαλασσοπούλους,
μὲ Ράδους, μ' Ἀντισταγγελεῖς, μὲ τοὺς Φαρμάκοπούλους,
μὲ ὅλον τὸ Συμβούλιον, μὲ ὅσας τὰς ταινίας,
καὶ μ' ὅσας τοὺς ἀγαπητοὺς συντάκτας τῆς Πρωΐας.
'Εξαίφνης βλέπω γύρω μου ἀμέτρητο ἄσκειο
μ' ἐντάλματα δημόσια 'στὸ ἓνα κι' ἄλλο χέρι.

κι' ὅλοι σ' ἐμὲ τὰ ἔδειχναν καὶ αὐθαδῶς ἐγέλων...
κάπου ἐκεῖ διέκρινα θαρρῶ καὶ τὸν Σεμτέλον
γελῶντα καὶ κραυγαζόντα «Καρατομήσατέ τον !
βαρὺς ἄς πέση πέλεκυς σ' αὐτὸν τὸν Περικλέτον».

Μὰ νά ! καὶ ὁ Μαυρομαρᾶς μετ' ἐρυθρᾶς πορφύρας
καὶ μὲ δημίου πέλεκυν εἰς τὰς γυμνάς του χεῖρας
ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς βιαίως μὲ ἀρπάζει
κι' ἐπάνω 'στὸ ἱκρίωμα ὡς γίγας μὲ τινάζει,
ἐνῶ παντοῦ ἠκούετο ἀπαισιὸς τις γέλως
κι' ἐχειροκρότει ἐξαλλος ὁ κύριος Σεμτέλος,
προφέρων καὶ Λατινικούς ἐπικηδεῖους στίχους

ὥσαν σπανὸς φογκόπαπα, μὲ ἀλλοκότους ἔργους.
Πλὴν ὅταν ἐν ὀνόματι τοῦ καθεστῶτος νόμου
μ' ἐκάρφωσεν ὁ δῆμιος ἐπὶ τῆς λαιμητόμου,
καὶ οἷχως κἄν ἡ ὄψις του τὸ χρώμα της ν' ἀλλάξει
ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς ἀνέβη νὰ μὲ σφάξει,
ὦ ! τότε ἀνεπήδησεν ἐξαίφνης ἐκ τῆς κλίνης
κι' ἔξω φρενῶν ἐφώναζεν μετὰ κραυγῶν ὀδύνης
« Ἄλλη φορὰ ἐντάλματα 'στὰ χεῖρά μου δὲν πᾶν
μὴ μὲ καρχομήσετε καὶ δὲν τὸ ξανακάνω ».

« ὦ ! πόσον τῶναιρον αὐτὸ βαρὺ καὶ μαῦρον ἦτο !
τὸ ἐνθυμοῦμαι, κύριοι, κι' ἀκόμη τῶρα φρίττω.

Π.—Καὶ πῶς τὰ καλοπέρασες 'στὴν Ἐξεταστική σου ;
πολὺ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω κι' ἀποκρίσου.
Φ.—Τὰ περὶ ταύτης, Περικλῆ, θὰ ἴδῃς ἀνωτέρω,
καὶ νῦν ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ περαιτέρω.
Δασκάλοι ἐπλημμύρισαν καὶ δρόμους καὶ πλατείας,
καὶ βλέπεις γύρω σου μορφὰς χαλκόχρους καὶ παντοίας,
ὁ ἓνας μ' ἓνα παρνεσσου, ὁ ἄλλος μ' ἓνα σάλι,
αὐτὸς μὲ κίτρινο βρακὶ καὶ σκούφια 'στὸ κεφάλι,
ἄλλος μὲ πράσινα γιλαβὰ καὶ πράσινο καστόρι,
κι' ὅλοι θαρρεῖς πῶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Γκαζοχωρί.
Κι' ἀκούεις πᾶν νὰ συζητῇ ἐκεῖνο τὸ μελίσσι :
« Ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς ἐμὲ θὰ διορίσῃ. »
« Ὁχι σοῦ λέγω, κύριε διορισμὸν δὲν πέρνεις,
καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ ἀδίκως βόλταις φέρνεις. »
« Ἐσένα σὲ μετέθεσαν εἰς τὴν Κυπαρισσίαν. »
« Κι' ἐσένα 'στὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν. »
« Σὲ βεβαίῳ διορισμὸν Σχολάρχου πῶς θὰ πάρω. »
« Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο. »
Καὶ μὲ τὰς μεταθέσεις των καὶ τοὺς διορισμούς των
ἀδιακόπως, Περικλῆ, στριφογυρνᾷ ὁ νοῦς των,
καὶ δὸς του πᾶν τρεχάματα 'στοῦ ὑπουργοῦ τῆς σκάλας,
καὶ συνωθοῦνται ἀναμῖξ δασκάλοι καὶ δασκάλας,
καὶ γίνετ' ἓνα παρνετὶ καὶ μιὰ ἐργολαβία.
ἐνῶ ὁ Ρώμας ἐφθασε ἀπὸ τὴν Μολδαυία.

Π.—Κι' ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς εἰς ὅλ' αὐτὰ τί κάνει ;
Φ.—Φουρνίζει διατάγματα φοικτὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
κι' αὐτὸς ὡς ἀνορθόγραφα εὐθὺς τὰ στέλλει 'πίσω,
καὶ τέλος πάντων δὲν 'μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω.
Π.—Ἀλήθεια καὶ ἀκουσα πῶς ἔκαμαν κι' οἱ Χιώταις.
Φ.—Ἀγρίεψαν, βρέ Περικλῆ, κι' ἐκεῖν' οἱ πατριῶταις,
καὶ ἀνωνύμως γράμματα 'στοὺς προὔχοντάς των στέλλουν
καὶ μὲ ἀγρίας ἀπειλὰς τοιαῦτα παραγγέλλουν :
« Μισὲ Μπουρλῆ, μισὲ Τζαννῆ, διαβόντρο γυροῦ κι' οἱ ἄλλοι
φουρτοῦνα θὲ νὰ καταβῇ 'στὸ κλούβιο σας κεφάλι
καὶ ἂν εἰς τὰ κριτήρια τὰ Χιώτικα ἐν 'μπουνε,
καὶ οἱ Κατῆδες Τούρκικα 'στῆς δίκαις μας 'μύλωνε,
ἐν θὲ νὰ 'δῇτενε ποτές 'στὸ σπῆτὶ σας χαιρί,
καὶ θὰ σᾶς πᾶρ' ὁ διάτanos τὴν τσάτσα καὶ τὸν κύρη.
Μιὰ δυναμίτι—ὠχονοῦς—τὴν Χιὸ μας θὲ ν' ἀνάψῃ,
κι' ἐμεῖς θὰ πάμε 'στὸ Τσεσμέ μὴν τύχη καὶ μὴ καὶ
Καὶ τῶρα κρίνε, Περικλῆ, ἐκ τούτων τῶν γραμμάτων
τὴν σοβαρὰν κατὰστασιν τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων,
κι' ἀφοῦ κι' οἱ Χιώταις ἀνάψαν κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
τοῦ Ἑλλήνος δ' ἐπράχνηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Π.—Κι' ἐγὼ εἰμ' Ἕλληνα, Φασουλῆ, ἀλλὰ σὲ ὑποφέρει
ὅρσε λοιπὸν δὴ καπελαιῆς δι' ὅλα τ' ἀνωτέρω.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ ταπιαγαρεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Βῦ Φρονούντων»—νύχτα 'μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατὰ-ζῆδες ἄλλους τσούσι,
μ' οὐρητήρια, παντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρία.